

5 Φεβρουαρίου, 1993

[ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΡΟΔΙΤΣΑ ΜΑΤΟΣΙΑΝ,

Αιτήτρια,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,
ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 1039/91)

-
- 5 Αναθεωρητική Δικαιοδοσία — Δικαστικός Έλεγχος — Επέμβαση Δικαστηρίου — Περιπτώσεις που η απόφαση της διοίκησης αφορά σε εξειδικευμένα ζητήματα κλπ. — Το ελεγκτικό έργο του Δικαστηρίου μπορεί να αποδειχτεί ανεπαρκές — Το Δικαστήριο δεν εμποδίζεται να προβεί σε ικανοποιητική έρευνα, ώστε να διαφανεί αν η διοίκηση ενήργησε με δίκαιο τρόπο έναντι του πολίτη όπως απαιτεί η χρηστή διοίκηση.
- 10 Φορολογία — Φορολογία Κεφαλαιουχικών Κερδών — Επιβολή φορολογίας χωρίς τη δέουσα έρευνα και επαρκή αιτιολογία δίδεται η εντύπωση πως οι φορολογικές αρχές έδρασαν με άδικο για το φορολογούμενο τρόπο.
- 15 Φορολογία Κεφαλαιουχικών Κερδών — Περίπτωση υπολογισμού της κρίσιμης αξίας του σχετικού ακινήτου κατά τρόπο αντιφατικό προς προηγούμενο υπολογισμό της, για σκοπούς φορολογίας ακίνητης ιδιοκτησίας με δυσμενές για τον φορολογούμενο αποτέλεσμα και στις δύο περιπτώσεις — Διαπίστωση ανεπαρκούς έρευνας και πλημμελούς αιτιολογίας εκ μέρους της διοίκησης.
- 20 Φορολογία Κεφαλαιουχικών Κερδών — Η κρίσιμη αξία ακινήτου είναι ζήτημα πραγματογνωμοσύνης — Η δαπάνη της ουσιαστικά επιβάλλεται από το Νόμο — Σκέψεις δικαιοπολιτικής ως προς τη δυνατότητα έκπτωσης της δαπάνης που ελλείπει.

Η αιτήτρια προσέβαλε τη διαφορετική από τη δική της, εκτίμηση από τους καθ'ων η αίτηση της αξίας, κατά την 27/6/78, του ακινήτου της, καθώς και τη μη παραχώρηση της συνολικής έκπτωσης που ζήτησε, από τον επιβληθέντα φόρο κεφαλαιουχικών κερδών, (συνεπεία της διάθεσης του ακινήτου) για έξοδα που έγιναν προς απόκτηση του κεφαλαιουχικού της κέρδους.

5

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

10

(1) Η αναθεωρητική δικαιοδοσία εκτείνεται μέχρι της ανίχνευσης της νομιμότητας και επάρκειας της έρευνας του διοικητικού οργάνου στη λήψη της διοικητικής πράξης. Κρίνεται δηλαδή κατά πόσο η απόφαση ελήφθη κατ'ορθή εφαρμογή και διαπίστωση του Νόμου και γεγονότων. Όπου δε υπάρχει πεδίο διακριτικής ευχέρειας ελέγχεται αν το αποφασίζον όργανο έχει υπερβεί τα ακραία όριά του. Όταν η απόφαση της διοίκησης αφορά σε εξειδικευμένα ζητήματα, όπου η γνώμη ειδημόνων παίζει σημαντικό ρόλο, το ελεγκτικό έργο του διοικητικού δικαστηρίου μπορεί να αποδεικτεί ανεπαρκές εφόσον δεν έχει δικαιοδοσία να εξετάσει και αναλύσει τις διάφορες απόψεις για να αποφανθεί ποία είναι η ορθότερη. Η υπό συζήτηση υπόθεση αποτελεί παράδειγμα. Ο Διευθυντής είχε ενώπιόν του δύο εκθέσεις εμπειρογνομόνων για τις αξίες ακίνητης ιδιοκτησίας που καταλήγουν σε διαφορετικά συμπεράσματα. Ο ίδιος υιοθέτησε αυτή του εμπειρογνώμονα που υπηρετεί στη δημόσια υπηρεσία. Η νομολογία μας, που αφορά στην έκταση και δικαιοδοσία ελέγχου της διοικητικής απόφασης, σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν αποκλείει το διοικητικό δικαστήριο από του να προβεί σε ικανοποιητική έρευνα, ώστε να διαφανεί αν η διοίκηση ενήργησε με δίκαιο τρόπο έναντι του πολίτη, όπως απαιτεί η χρηστή διοίκηση.

15

20

25

30

(2) Ο Διευθυντής εν προκειμένω δεν αναθεώρησε την απόφασή του, σύμφωνα με την οποία καθόρισε την αγοραία αξία της επίδικης ακίνητης ιδιοκτησίας κατά την 1.1.80 σε £125,000. Τέτοια αναθεώρηση θα παρείχε ασφαλώς στην ιδιοκτήτρια το δικαίωμα προσβολής της. Ο Διευθυντής δεν αιτιολόγησε ποσώς την προσβαλλόμενη απόφασή του, σύμφωνα με την οποία καθόρισε την αγοραία αξία της επίδικης ιδιοκτησίας κατά την 27.6.78 σε £59.250.

35

Χωρίς τη δέουσα έρευνα και επαρκή αιτιολογία, δίδεται η εντύπωση πως οι φορολογικές αρχές έδρασαν με άδικο για την αιτήτρια τρόπο. Και αυτό επειδή για σκοπούς φόρου ακίνητης ιδιοκτησίας καθόρισαν την αγοραία αξία του κτήματος σε υψηλή τιμή, ώστε να καταβάλλεται ανάλογα ψηλός φόρος, ενώ για το φόρο κεφαλαιου-

40

χικού κέρδους σε χαμηλή έτσι που να αυξάνεται το προσκομισθέν κέρδος, που υπολογίζεται στη διαφορά μεταξύ της αγοραίας αξίας της περιουσίας στις 27.6.78 και της τιμής διάθεσής της.

- 5 (3) Αναφορικά με τα άλλα έξοδα που διεκδίκησε η αιτήτρια, αυτά αφορούν στην αμοιβή του εκτιμητή και των συμβούλων της, τα οποία έγιναν μετά τη διάθεση του επίδικου ακινήτου και επομένως δε θεωρούνται έξοδα που έγιναν εξ ολοκλήρου και αποκλειστικά για την απόκτηση του κέρδους, όπως ρητά προβλέπει το Άρθρο 6(1β) του Περί Φορολογίας Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμου (Ν. 52/80). Η θέση του Διευθυντή πάνω στο ζήτημα αυτό, συνάδει και με τη νομολογία πρωτόδικων αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου.
- 10
- 15 (4) Ο πολίτης, που διαθέτει την ακίνητη ιδιοκτησία του και υποχρεώνεται σύμφωνα με το Νόμο να καταβάλει φόρο κεφαλαιουχικών κερδών, δεν μπορεί να ξέρει ο ίδιος την αξία που είχε η περιουσία του την κρίσιμη ημερομηνία που καθορίζει ο Νόμος, δηλαδή 27.6.78. Αυτό είναι ζήτημα πραγματογνωμοσύνης γι' αυτό και ο Διευθυντής στην προκειμένη περίπτωση ζήτησε από την ίδια την αιτήτρια να τεκμηριώσει τη θέση της παρουσιάζοντας έκθεση εμπειρογνώμονα. Έτσι ο πολίτης υποβάλλεται σε μία δαπάνη που ουσιαστικά επιβάλλεται από το Νόμο. Κάποια πρόνοια για τη δικαιότερη αντιμετώπιση των περιπτώσεων αυτών δυνατό να θεωρηθεί ευπρόσδεκτη.
- 20
- 25 (5) Η προσβαλλόμενη απόφαση του Διευθυντή πάσχει λόγω ανεπαρκούς έρευνας και πλημμελούς αιτιολογίας.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.

30

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ'ων η αίτηση αρ. 2 με την οποία απορρίφθηκε ένσταση της αιτήτριας σχετικά με την αγοραία αξία κτήματός της στο χωριό Ορόκλινη, και καθορίστηκε το κεφαλαιουχικό κέρδος σε £155,550 και ο πληρωτέος φόρος 20% πάνω σ' αυτό, όπως προβλέπει ο Νόμος.

35

40

Στ. Παναγίδης, για την Αιτήτρια.

Α. Ευαγγέλου, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, με Στ. Ιωσήφ, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ'ων η αίτηση.

Cur. adv. vult

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Η αιτήτρια ήταν ιδιοκτήτρια τεμαχίου γης στο χωριό Ορόκλινη, έκτασης 6 στρεμμάτων, 2600τ.π., που εφάπτεται στον κύριο δρόμο Λάρνακας-Δεκέλειας - σε πρόσοψη μήκους 410π. Η αιτήτρια διέθεσε το κτήμα της στις 26.10.88 έναντι £230,000.

5

Για τους σκοπούς πληρωμής φόρου κεφαλαιουχικού κέρδους, σύμφωνα με τις πρόνοιες του περί Φορολογίας Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμου του 1980, 52/80, όπως ίσχυε προτού τροποποιηθεί, δήλωσε πως η αγοραία αξία του κατά την 27.6.78 (δες άρθρο 10 του Νόμου) ήταν £140,000. Διεκδίκησε επίσης έκπτωση ποσού £10,700 από την τιμή διάθεσης ως έξοδα που έγιναν για την απόκτηση του κέρδους. Ο διευθυντής του τμήματος εσωτερικών προσόδων αποδέκτηκε προσωρινά τη δήλωση της αιτήτριας και επιφυλάκτηκε να την αναθεωρήσει μετά από έρευνα που θα έκανε.

10

15

Στις 8.1.90 ο διευθυντής συμφώνησε με τη δηλωθείσα τιμή πώλησης, αλλά καθόρισε την αγοραία αξία του κτήματος, κατά την 27.6.78, στο ποσό των £43,000. Αποδέκτηκε δε ταυτόχρονα ποσό £7,400 ως δαπανηθέν αποκλειστικά για την αποκόμιση του κέρδους, που εκπίπτει βάσει των προνοιών του άρθρου 6(1)(β) του Νόμου. Η αιτήτρια υπέβαλε στις 30.1.90 ένσταση στην απόφαση του διευθυντή με την οποία αμφισβήτησε την αγοραία αξία του κτήματος όπως την καθόρισε κατά την 27.6.78, και απαίτησε επίσης την έκπτωση όλων των εξόδων τα οποία ισχυρίζεται πως υπέστη. Ο διευθυντής ζήτησε από την αιτήτρια έκθεση εμπειρογνώμονα εκτιμητή που να υποστηρίζει τη θέση της. Ο ίδιος είχε στο φάκελο του την έκθεση του κ. Γρ. Ματέα, πραγματογνώμονα αξιών ακίνητης ιδιοκτησίας στο γραφείο φόρου κληρονομίας, και μάλιστα σύμφωνα με αυτή τροποποίησε την αρχική του απόφαση αναφορικά με την αγοραία αξία του κτήματος κατά την 27.6.78 καθορίζοντας την από £43,000 σε £59,250. Η αιτήτρια εξησφάλισε τις υπηρεσίες του εμπειρογνώμονα Χρ. Πατριίου, ο οποίος στην έκθεσή του καθορίζει την αγοραία αξία του κτήματος, κατά την πιο πάνω ημερομηνία, σε £80,000. Ο διευθυντής, αφού μελέτησε όλα τα στοιχεία που είχε ενώπιόν του, αποφάσισε να απορρίψει την ένσταση της αιτήτριας και καθόρισε το κεφαλαιουχικό κέρδος σε £155,550 και τον πληρωτέο φόρο, 20% πάνω σ'αυτό όπως προβλέπει ο Νόμος, σε £31,110.

20

25

30

35

40

Στη γραπτή αγόρευση του δικηγόρου της αιτήτριας εγείρεται ουσιαστικά ένα μόνο ζήτημα, ότι η απόφαση του διευθυντή πάσχει γιατί ενήργησε με πλάνη ως προς τα πραγματικά γεγονότα. Συγκε-

κριμένα εισηγείται πως στην έκθεση του κ. Ματέα παραγνωρίζεται το γεγονός ότι το επίδικο κτήμα εφάπτεται του κυρίου δρόμου με πρόσωπο μήκους 410π, σε αντίθεση με τα συγκριτικά κτήματα που το μήκος της εφαπτόμενης πρόσοψής τους είναι πολύ μικρότερο.

5 Ένα άλλο στοιχείο που επισημαίνει ο δικηγόρος της αιτήτριας για την προώθηση των ισχυρισμών του είναι πως, εφόσον οι εκτιμητές του κτηματολογίου υπελόγισαν την αγοραία αξία του επίδικου κτήματος κατά την 1.1.80 για σκοπούς πληρωμής φόρου ακινήτου ιδιοκτησίας σε £125,000, δεν ήταν δυνατό λίγο προηγουμένως, στις

10 27.6.78, αυτή να ήταν μόνο £59,250.

Έχει επανειλημμένα τονιστεί από τη νομολογία των διοικητικών μας δικαστηρίων πως η αναθεωρητική δικαιοδοσία εκτείνεται μέχρι της ανίχνευσης της νομιμότητας και επάρκειας της

15 έρευνας του διοικητικού οργάνου στη λήψη της διοικητικής πράξης. Κρίνεται δηλαδή κατά πόσο η απόφαση ελήφθη κατ' ορθή εφαρμογή και διαπίστωση του Νόμου και γεγονότων. Όπου δε υπάρχει πεδίο διακριτικής ευχέρειας ελέγχεται αν το αποφασίζον όργανο έχει υπερβεί τα ακραία όρια του. Έχω την άποψη

20 όμως πως όταν η απόφαση της διοίκησης αφορά σε εξειδικευμένα ζητήματα, όπου η γνώμη ειδημόνων παίζει σημαντικό ρόλο, το ελεγκτικό έργο του διοικητικού δικαστηρίου μπορεί να αποδεικτεί ανεπαρκές εφόσον δεν έχει δικαιοδοσία να εξετάσει και αναλύσει τις διάφορες απόψεις για να αποφανθεί ποία είναι η

25 ορθότερη. Η υπό συζήτηση υπόθεση αποτελεί παράδειγμα. Ο διευθυντής είχε ενώπιόν του δύο εκθέσεις εμπειρογνομόνων για τις αξίες ακίνητης ιδιοκτησίας που καταλήγουν σε διαφορετικά συμπεράσματα. Ο ίδιος υιοθέτησε αυτή του εμπειρογνώμονα που υπηρετεί στη δημόσια υπηρεσία. Νομίζω πως η νομολογία

30 μας, που αφορά στην έκταση και δικαιοδοσία ελέγχου της διοικητικής απόφασης, σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν αποκλείει το διοικητικό δικαστήριο από του να προβεί σε ικανοποιητική έρευνα ώστε να διαφανεί αν η διοίκηση ενήργησε με δίκαιο τρόπο

35 έναντι του πολίτη, όπως απαιτεί η χρηστή διοίκηση.

Με αυτές τις σκέψεις προσεγγίζω την επίδικη απόφαση. Δεν είναι ορθή η εισήγηση του δικηγόρου της αιτήτριας πως ο εμπειρογνώμονας των καθ' ων η αίτηση κ. Ματέας δεν έλαβε υπόψη

40 του το γεγονός πως το επίδικο κτήμα εφάπτεται του κύριου δρόμου σε πρόσοψη μήκους 430π. Αντίθετα, στην ανάλυση που κάμνει των τεσσάρων συγκριτικών κτημάτων με το επίδικο, πάντοτε αναπροσαρμόζει τις τιμές λαμβάνοντας υπόψη, εκτός από τα υπόλοιπα φυσικά τους χαρακτηριστικά, και το στοιχείο της μεγάλης πρόσοψης του επίδικου κτήματος στον κύριο δρόμο, με

αποτέλεσμα να δίδει ψηλότερη τιμή. Ο κ. Ματέας χρησιμοποιεί τέσσερα συγκριτικά, δύο από τα οποία χρησιμοποιεί και ο κ. Πατρίκιος. Η διαφορά στην εκτίμηση των δυο εμπειρογνομόνων έγκειται στην ετήσια αύξηση των τιμών κατά την αναπροσαρμογή τους προς την καθορισμένη ημερομηνία, την οποία ο μεν κ. Ματέας ανεβάζει σε 30% ενώ ο κ. Πατρίκιος σε 37%. 5

Το σοβαρό όμως ζήτημα που εγείρει στη γραπτή του αγόρευση ο δικηγόρος της αιτήτριας, και που ετέθη στο διευθυντή με την αλληλογραφία των συμβούλων της, και βρίσκεται στο φάκελο της διοίκησης, είναι η τεράστια διαφορά στην εκτίμηση της αγοραίας αξίας της επίδικης περιουσίας που έγινε για σκοπούς επιβολής φόρου ακίνητης ιδιοκτησίας, σύμφωνα με το Νόμο 24/80, και αυτής που αφορά στην παρούσα υπόθεση, για κεφαλαιουχικό κέρδος βάσει του περί Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμου 52/80. Το αρμόδιο τμήμα του κτηματολογίου καθόρισε τελικά την αγοραία αξία της επίδικης ακίνητης ιδιοκτησίας, κατά την 1.1.80, ημερομηνία που ορίζει ο Νόμος 24/80, στο ποσό των £125,000, ενώ στην κρινόμενη υπόθεση ο κ. Ματέας βρίσκει πως η αξία της ακίνητης ιδιοκτησίας κατά την 27.6.1978 είναι £59,250. Επισημαίνω πως ως “διευθυντής” και στους δυο νόμους καθορίζεται ο διευθυντής του τμήματος εσωτερικών προσόδων. Το άρθρο 6 του περί Φορολογίας Ακινήτου Ιδιοκτησίας Νόμου, 24/80, προνοεί πως “η αξία της ακινήτου ιδιοκτησίας λογίζεται ότι είναι το τίμημα το οποίο κατά τη γνώμη του διευθυντή θα απέφερε αν επωλείτο στην ελευθέραν αγορά κατά την 1.1.80”. Η ίδια πρόνοια ισχύει και στον περί Φορολογίας Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμο 52/80, άρθρο 6(1)(α). 10
15
20
25

Η επιφύλαξη του άρθρου 6 του περί Φορολογίας Ακινήτου Ιδιοκτησίας Νόμου έχει ως εξής: 30

“Νοείται ότι οσάκις λόγω πωλήσεως ακινήτου ιδιοκτησίας εν τη ελευθέρω αγορά η εκτίμηση αποδεικνύεται εσφαλμένη, ο Διευθυντής δύναται να αναθεωρήσει ταύτην λαμβάνων υπ’ όψιν την πραγματοποιηθείσαν τιμήν πωλήσεως.” 35

Ο διευθυντής δεν αναθεώρησε την απόφασή του, σύμφωνα με την οποία καθόρισε την αγοραία αξία της επίδικης ακίνητης ιδιοκτησίας κατά την 1.1.80 σε £125,000. Τέτοια αναθεώρηση θα παρείχε ασφαλώς στην ιδιοκτήτρια το δικαίωμα προσβολής της. Ο διευθυντής δεν αιτιολόγησε ποσώς την προσβαλλόμενη απόφασή του σύμφωνα με την οποία καθόρισε την αγοραία αξία της επίδικης ιδιοκτησίας κατά την 27.6.78 σε £59,250. Πρέπει μάλι- 40

στα να αναφέρω πως οι συγκριτικές πωλήσεις που χρησιμοποιήθηκαν για τον καθορισμό της αξίας του επίδικου τεμαχίου, για σκοπούς της παρούσας υπόθεσης, έγιναν όλες το 1978, 1979, ήσαν δηλαδή γνωστές πριν και μετά τη θέσπιση του Νόμου 24/80 και ο διευθυντής θα μπορούσε, αν ήθελε, να αναθεωρήσει την απόφασή του, σύμφωνα με το άρθρο 6 του Νόμου. Προχωρώ να σημειώσω πως εκ πρώτης όψεως, και σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του πραγματογνώμονα της διοίκησης, φαίνεται αδύνατο να αυξηθήκε η αγοραία αξία του επίδικου κτήματος, μεταξύ 27.6.78 και 1.1.80, από £59,250 σε £125,000.

Με το σοβαρό αυτό ζήτημα δεν καταπιάνεται στη γραπτή του αγόρευση ο δικηγόρος της Δημοκρατίας. Χωρίς τη δέουσα έρευνα και επαρκή αιτιολογία δίδεται η εντύπωση πως οι φορολογικές αρχές έδρασαν με άδικο για την αιτήτρια τρόπο. Και αυτό επειδή για σκοπούς φόρου ακίνητης ιδιοκτησίας καθόρισαν την αγοραία αξία του κτήματος σε υψηλή τιμή, ώστε να καταβάλλεται ανάλογα ψηλός φόρος, ενώ για το φόρο κεφαλαιουχικού κέρδους σε χαμηλή έτσι που να αυξάνεται το προσκομισθέν κέρδος, που υπολογίζεται στη διαφορά μεταξύ της αγοραίας αξίας της περιουσίας στις 27.6.78 και της τιμής διάθεσής της.

Αναφορικά με τα άλλα έξοδα που διεκδίκησε η αιτήτρια, αυτά αφορούν στην αμοιβή του εκτιμητή και των συμβούλων της τα οποία έγιναν μετά τη διάθεση του επίδικου ακινήτου και επομένως δεν θεωρούνται έξοδα που έγιναν εξ ολοκλήρου και αποκλειστικά για την απόκτηση του κέρδους, όπως ρητά προβλέπει το άρθρο 6(1)(β) του Νόμου. Η θέση του διευθυντή πάνω στο ζήτημα αυτό συνάδει και με τη νομολογία πρωτόδικων αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου με την οποία και συμφωνώ.

Ο δικηγόρος της αιτήτριας κάμνει ορισμένα βάσιμα σχόλια πάνω στο ζήτημα αυτό, ενόψει των ιδιαιτέρων περιστατικών σε τέτοιας φύσεως υποθέσεις. Νομίζω πως ο πολίτης, που διαθέτει την ακίνητη ιδιοκτησία του και υποχρεώνεται σύμφωνα με το νόμο να καταβάλει φόρο κεφαλαιουχικών κερδών, δεν μπορεί να ξέρει ο ίδιος την αξία που είχε η περιουσία του την κρίσιμη ημερομηνία που καθορίζει ο νόμος, δηλαδή 27.6.78. Αυτό είναι ζήτημα πραγματοσύνης, γι' αυτό και ο διευθυντής στην προκειμένη περίπτωση ζήτησε από την ίδια την αιτήτρια να τεκμηριώσει τη θέση της παρουσιάζοντας έκθεση εμπειρογνώμονα. Έτσι ο πολίτης υποβάλλεται σε μια δαπάνη που ουσιαστικά επιβάλλεται από το νόμο. Κάποια πρόνοια για τη δικαιότερη αντιμετώπιση των περιπτώσεων αυτών δυνατό να θε-

ωρηθεί ευπρόσδεκτη.

Με αυτά τα δεδομένα έχω τη γνώμη πως η απόφαση του διευθυντή πάσχει λόγω ανεπαρκούς ερεύνης και πλημμελούς αιτιολογίας. Για αυτούς τους λόγους και ακυρώνεται. Η προσφυγή επιτρέπεται με έξοδα υπέρ της αιτήτριας τα οποία θα υπολογίσει ο πρωτοκολλητής και θα εγκρίνει το Δικαστήριο.

5

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα υπέρ της αιτήτριας.

10